

UCHWAŁA NR XLII/1219/18
RADY MIASTA SZCZECIN
z dnia 26 czerwca 2018 r.

w sprawie skargi na działania Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Szczecinie

Na podstawie art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2017 r., poz. 1257, z 2018 r. poz. 149 i 650); **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. asadnioną skargę Pana zam. w Szczecinie przy ul. na działania Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Szczecinie w zakresie odmowy wypłaty zasiłków celowych oraz szantażowania Policją.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

em z dnia 22 marca 2018 roku Wojewoda Zachodniopomorski przesłał skargę Pana zam. w Szczecinie przy ul. (wysłaną drogą elektroniczną w dniu 19 marca 2018r. oraz ponowioną pismem z dnia 24 maja 2018r. bezpośrednio do Przewodniczącej Rady Miasta S. Biernat) na działania Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Szczecinie. Postawione Dyrekcji Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Szczecinie zarzuty dotyczyły odmowy wypłaty zasiłków celowych, stosowania zamierzonych działań opóźniających termin wydawania decyzji w sprawie ich wypłaty oraz szantażowania i zastraszania policją.

Postępowanie wyjaśniające przeprowadzone zostało s. Zdrowia i Pomocy Społecznej Rady Miasta. Na posiedzeniu w dniu 16 maja 2018r. Pan - Skarżący wyjaśnił, że jest ciężko chorym człowiekiem niezdolnym do pracy, czego jak s potwierdził ZUS odmawiając mu renty. Przyznany przez MOPR stały zasiłek w wysokości 604 złotych jest dla niego niewystarczający na utrzymanie, dlatego ubiegał się o przyznanie zasiłków celowych, które MOPR celowo wypłaca mu z dużym opóźnieniem. Ponadto zarzucił, że MOPR opóźnia realizację lub odmawia mu refundacji leków na receptę. Zarzucił restrykcję i obstrzeżenia, którym jest poddawany przez MOPR, który cyklicznie narusza terminy przy wydawaniu decyzji w sprawie zasiłków celowych oraz dopuszcza się ich antydatowania i fałszowania informacji dot. jego dochodów. Przez fałszywe jego zdaniem oskarżenia pracowników Ośrodka, iż jest niebezpieczny, MOPR celowo wysyła do jego mieszkania pracowników socjalnych w obstawie policji, których on boi się wpuszczać do domu. MOPR tym samym uzależnia dla niego wypłatę zasiłków celowych, gdzie w przypadku braku przeprowadzonej wizji lokalnej straci uprawnienia do zasiłków. W ten sposób poczuł się szantażowany i zastraszony. Po wysłuchaniu strony skarżącej Komisja ustaliła, że zarzuty Skarżącego w zakresie odmowy wypłaty przez MOPR zasiłków celowych nie znajdują potwierdzenia, ponieważ on sam dobrowolnie kilkakrotnie odmówił takiej pomocy z uwagi na zbyt niską jego zdaniem kwotę zasiłku. Obecnie jego jedynym dochodem jest zasiłek stały przyznany w maksymalnej wysokości, zgodnie z zapisami § 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2015r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych (Dz.U. z 2015 roku poz. 1058). Obecny na posiedzeniu Komisji przedstawiciel MOPR-u wyjaśnił, iż powodem dla którego pracownicy socjalni udają się w celu przeprowadzenia wywiadu środowiskowego do miejsca zamieszkania Pana wraz z funkcjonariuszami Policji było rażąco niewłaściwe zachowanie Skarżącego. Zgodnie bowiem z art. 107 pkt. 3a Ustawy z 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (Dz.U. z 2017r. poz. 1769 ze zm.) pracownicy socjalni mogą przeprowadzać rodzinne wywiady środowiskowe w asyście Policji. Jak wskazał przedstawiciel MOPR obawiają się o swoje bezpieczeństwo.

Jak stanowi art. 107 ust. 4a przywołanej ustawy „Niewyrażenie zgody na przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego przez osoby lub rodziny ubiegające się o świadczenia z pomocy społecznej lub na jego aktualizację przez osoby lub rodziny korzystające ze świadczeń z pomocy społecznej stanowi podstawę do odmowy przyznania świadczenia, uchylecia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.” Powyższe informacje były przekazane w formie pisemnej u, który odmówił współpracy z pracownikiem socjalnym. Pomimo ponawianych przez Pana wniosków o pomoc finansową i umawianych z nim telefonicznie terminów na przeprowadzenie rodowiskowego, każdorazowo nie wpuścił pracowników socjalnych do swojego mieszkania, tym

samym uniemożliwiając przeprowadzenie wywiadu, który jest niezbędny do podjęcia decyzji o przyznaniu zasiłku celowego.

W kwestii zarzutu dot. celowego opóźniania przez MOPR wydawanych decyzji administracyjnych, stosownie do art. 35 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz.U. z 2017 poz., 1257) organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Co do zasady decyzja administracyjna wydana przez organ administracji nie podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania tj. przed upływem 14 dni od dnia jej doręczenia. Jednakże, zgodnie z art. 108 § 1 cytowanej ustawy „decyzji, od której służy odwołanie, może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony.”

Ustalono, że sprawy Pana [imię] tak jak sprawy każdej innej osoby ubiegającej się o przydzielenie świadczeń socjalnych rozpatrywane są na podstawie obowiązujących przepisów prawa oraz możliwości finansowych Ośrodka, zatem zarzut jakoby kwoty przyznanych zasiłków były zbyt niskie są bezpodstawne. Zarzut nieterminowego wypłacania zasiłków celowych także nie znalazł potwierdzenia z uwagi na informację pozyskaną od przedstawiciela MOPRU o kilkakrotnej zmianie w ciągu miesiąca przez Pana [imię] ustanowionej wcześniej formy wypłaty świadczenia tj. po zaksięgowaniu wypłaty na jego konto następuje zmiana do wypłaty w kasie itp.

W zakresie zarzutów w stosunku do Dyrekcji MOPR-u w kwestii antydatowania decyzji administracyjnych i fałszowania dokumentów urzędowych - Skarżący nie przedstawił żadnych dokumentów na potwierdzenie tych faktów. Ponadto Komisja wskazała Prokuraturę jako jedyny właściwy podmiot w sprawie. W zakresie wydanych decyzji administracyjnych Skarżącemu przysługują środki odwoławcze, do których rozpatrzenia Rada Miasta nie posiada żadnych kompetencji.

Ponadto z analizy pism wniesionych przez Pana [imię] wynika, że za każdym razem ponawia ww. zarzuty związane z działaniem Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Szczecinie. Korespondencję kieruje m.in. do Urzędu Miasta, Prezydenta Miasta, Przewodniczącej i Radnych Rady Miasta, Biura Rzecznika Spraw Obywatelskich, kancelarii Prezesa Rady Ministrów i Prokuratury Rejonowej w Szczecinie. W pismach podnosi nieustannie te same zarzuty, który nie znajdują odzwierciedlenia w stanie faktycznym. Komisja zauważyła, że Skarżący udzielane licznie odpowiedzi i wyjaśnienia na stawiane przez niego oskarżenia i zapytania dot. obecności Policji przy wywiadzie środowiskowym, wypłat i wysokości zasiłków oraz sporządzania decyzji administracyjnych nie przyniosły żadnego efektu, gdyż Skarżący nie przyjmuje ich do wiadomości i ponawia swoje argumenty.

W świetle powyższego skargę Pana

należy uznać za bezzasadną.

Zgodnie z przepisem art. 239 Kodeksu postępowania administracyjnego, w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodnicząca Rady Miasta Szczecin

Stefania Biernat